

Sygn. akt VW 5293/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Agnieszka Gutowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 6 sierpnia 2014 r., 15 października 2014r., 3 grudnia 2014 r., 7 stycznia 2015 r.

sprawy P. K. s. W. i D. z domu N. ur. (...) W..

obwinionego o to że:

W dniu 14 czerwca 2013 r. około godz. 10.05 w W. na skrzyżowaniu ulic (...) naruszył zasady przewidziane w § 5 ust. 5 (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki H. (...) nr rej. (...) nie zastosował się do znaku A-7 "Ustąp pierwszeństwa" i nie ustąpił pierwszeństwa samochodowi marki P. (...) nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując uszkodzenie obu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Tj. o czyn z art. 86 § 1 KW, 92 § 1 KW w związku z § 5 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. z 2002 r. Nr 170 poz. 1393 ze zm.).

orzeka

I. Obwinionego P. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 kw i art. 92 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 złotych.

II. Zwalnia obwinionego z obowiązku uiszczenia opłaty oraz pozostałych kosztów postępowania przejmując je na Skarb Państwa.

Sygn. akt V W 5293/13

UZASADNIENIE

P. K. został obwiniony o to, że w dniu 14 czerwca 2013 r. około godz. 10.05 w W. na skrzyżowaniu ulic (...) naruszył zasady przewidziane w § 5 ust. 5 (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki H. (...) nr rej. (...) nie zastosował się do znaku A-7 "Ustąp pierwszeństwa" i nie ustąpił pierwszeństwa samochodowi marki P. (...) nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując uszkodzenie obu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o czyn z art. 86 § 1 KW, 92 § 1 KW w związku z § 5 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. z 2002 r. Nr 170 poz. 1393 ze zm.).

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 czerwca 2013 r. około godz. 10.05 w W. P. K. kierując samochodem marki H. (...) nr rej. (...) wyjechał z magazynu firmy (...), w której pracował. Jechał ulicą (...) i zbliżał się do skrzyżowania z ulicą (...). Ulica (...), po której się poruszał jest drogą podporządkowaną w stosunku do ulicy (...).

W tym samym czasie ulicą (...) w kierunku ulicy (...) poruszał się D. S. kierujący samochodem marki P. (...) nr rej. (...). Droga, po której się poruszał posiadała trzy pasy ruchu. Pasy lewy i środkowy prowadzą w kierunku wiaduktu, natomiast skrajny prawy pas ruchu przeznaczony jest do wjazdu na skrzyżowanie z ulicą (...). D. S. wykonał manewr skrętu w prawo wjeżdżając na skrajny prawy pas ruchu.

P. K. wjeżdżając na skrzyżowanie z ulicą (...) nie zastosował się do znaku drogowego A-7 „Ustąp pierwszeństwa” i nie ustąpił pierwszeństwa samochodowi marki P. (...) nr rej. (...), który poruszał się po ulicy (...). Doszło wówczas do zderzenia obu pojazdów. W wyniku kolizji w samochodzie marki P. (...) nr rej. (...) doszło do następujących uszkodzeń: zdeformowany i zarysowany błotnik przedni strona prawa, zderzak przedni prawa strona, otarta opona wraz z felgą aluminiową przednią prawą. W samochodzie marki H. (...) nr rej. (...) zarysowany został zderzak przedni lewa strona oraz nakładka na błotnik lewy przedni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego P. K. /k. 47-47v, 11/, zeznań pokrzywdzonego D. S. /k. 50-51, 15v/, opinii pisemnej oraz ustnej opinii uzupełniającej biegłego sądowego T. D. /k. 52-60, 67-68/, a także notatki urzędowej /k. 1-2/, szkicu /k. 3/, protokołów użycia alkometru oraz protokołów oględzin /k. 4-7/, a także danych o wykroczeniach /k. 19/.

W złożonych wyjaśnieniach obwiniony P. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, iż pracował wówczas w firmie kurierskiej (...). Tak jak codziennie przyjeżdżał z magazynu z przesyłkami. Wyjeżdżając z osiedlowej uliczki Z. zatrzymał się przed skrzyżowaniem z ulicą (...), aby przepuścić pojazdy poruszające się po tej ulicy. W miejscu zdarzenia na ulicy (...) występują 3 pasy ruchu. Dwa z nich prowadzą do wiaduktu, pas trzeci przeznaczony jest do wjazdu na skrzyżowanie. Zdarzenie miało miejsce na trzecim pasie ruchu, który jest pasem pierwszym od strony prawej. Pasy ruchu w tym miejscu oddziela linia ciągła. Gdy powstała luka między pojazdami – po jezdni poruszał się jedynie powoli samochód marki L., obwiniony włączył się do ruchu. Będąc już na ul. (...) usłyszał pisk hamulców i zobaczył samochód marki P., który wykonuje manewr hamowania. Zdaniem obwinionego samochód marki P. jechał pasem środkowym. Jego kierowca również chciał wjechać w lukę pomiędzy pojazdami, która wówczas powstała. Obwiniony włączając się do ruchu, po zatrzymaniu przed skrzyżowaniem z H. swojego pojazdu, nie widział tego samochodu. Gdy rozpoczął wykonywanie manewru skrętu w ulicę (...), ten pas ruchu był wolny, a z sąsiedniego pasa ruchu z uwagi na występującą w tym miejscu linię ciągłą, nie mógł skrócić żaden pojazd. Obwiniony odruchowo skrzywił kierownicę w prawą stronę i po zatrzymaniu zjechał na pobocze, aby zobaczyć czy coś się stało. Po zatrzymaniu pojazdów kierujący samochodem marki P. utrzymywał, iż obwiniony nie zauważył jego samochodu.

W trakcie kolizji doszło do uderzenia prawego przedniego błotnika samochodu pokrzywdzonego w jego lewy przedni błotnik z przodu. Zarówno obwiniony, jak i pokrzywdzony poruszali się samotnie i w kierowanych przez nich pojazdach nie znajdowały się inne osoby.

Wezwani na miejsce policjanci po wysłuchaniu jedynie pokrzywdzonego, ustalili, iż winę za spowodowanie kolizji ponosi obwiniony. Natomiast gdy obwiniony stwierdził, iż pokrzywdzony złamał swoim zachowaniem przepisy, policjant oświadczył, iż nie ma to związku ze sprawą, gdyż nie było to skutkiem wypadku. /k. 47-47v, 11 wyjaśnienia obwinionego P. K./

P. K. ma 39 lat. Jest żonaty, nie posiada dzieci. Z zawodu jest monterem aparatury RTV. Obecnie nie posiada dochodów, utrzymuje się z oszczędności. Nie był karany sędownie. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 47 wyjaśnienia obwinionego P. K./

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę P. K. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

Odtwarzając przebieg wydarzeń z dnia 14 czerwca 2013 roku, Sąd oparł się przede wszystkim na osobowym źródle dowodowym w postaci relacji pokrzywdzonego D. S., a także opinii biegłego sądowego T. D.. Pomocne okazały się również pozostałe zgromadzone źródła pozaosobowe z dokumentów w postaci: notatki urzędowej, szkicu, protokołów użycia alkometru oraz protokołów oględzin, a także danych o wykroczeniach.

Ustalając stan faktyczny, Sąd uwzględnił także wyjaśnienia obwinionego P. K., dając im wiarę w zakresie, w jakim obwiniony potwierdził, iż w dniu zdarzenia wykonywał kierowanym przez siebie samochodem marki H. (...) nr rej. (...) manewr skrętu z ulicy osiedlowej Z. w ulicę (...) – drogę z pierwszeństwem przejazdu. Jako wiarygodną należało ocenić także tę część jego wyjaśnień, w której przyznał on, iż w trakcie wykonywania przedmiotowego manewru nie zauważył on jadącego ulicą (...) samochodu marki P. (...) nr rej. (...). Sąd dał wiarę również tej części jego wyjaśnień, w której podał on informacje dotyczące oznakowania skrzyżowania ulic (...).

Twierdzenia obwinionego w pozostałym zakresie stanowią wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony i obliczone są na uniknięcie odpowiedzialności za spowodowanie kolizji. Są one oczywiście sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym, w tym przede wszystkim z zeznaniami pokrzywdzonego, a także przygotowanymi na potrzeby niniejszego postępowania opiniami biegłego T. D..

Analizując zeznania złożone przez pokrzywdzonego D. S. w kontekście pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza opinii biegłego sądowego T. D., Sąd uznał, iż są one zgodne z prawdą.

Pokrzywdzony w złożonych zeznaniach potwierdził, iż w dniu zdarzenia kierując samochodem marki P. (...) nr rej. (...) jechał ulicą (...) w kierunku ulicy (...). Przed wjazdem na wiadukt zmienił on pas ruchu z lewego na prawy. Jechał z prędkością poniżej 50 km/h. Droga, po której się poruszał posiadała pierwszeństwo przejazdu. Obwiniony wyjeżdżając z drogi podporządkowanej wymusił pierwszeństwo przejazdu. Uderzył on kierowanym przez siebie pojazdem w prawą stronę samochodu pokrzywdzonego. W wyniku kolizji doszło do zarysowania koła samochodu oraz błotnika. Pokrzywdzony przyznał również, iż przed kolizją widział pojazd obwinionego. Nie spodziewał się jednak, iż wykona on wówczas manewr skrętu w ulicę (...). /k. 50-51, 15v zeznania pokrzywdzonego D. S./

Zeznania pokrzywdzonego D. S. należało uznać za logiczne i spójne, odpowiadają one zasadom doświadczenia życiowego i korespondują z notoryjnością spraw podobnych.

Wobec rozbieżnych relacji w zakresie powstania kolizji, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie ruchu drogowego i techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków i kolizji drogowych T. D., który dokonał analizy przebiegu zdarzenia.

W ocenie Sądu opinie biegłego były jasne, spójne i nie zawierały sprzecznych wniosków. Sąd nie dopatrył się błędów logicznych w rozumowaniu biegłego. Wydając opinie biegły bazował na całym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i swoje stanowisko w sposób wystarczający uargumentował. Dlatego Sąd przyjął wnioski opinii za podstawę ustaleń faktycznych.

Zleconym zadaniem biegłego było dokonanie rekonstrukcji zdarzenia, dokonanie oceny techniki i taktyki jazdy obu kierujących oraz ustalenie przyczyn kolizji.

Biegły ocenił taktykę jazdy kierującego samochodem marki H. obwinionego jako nieprawidłową. W opinii biegłego P. K. wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie udzielił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem marki P., który poruszał się po drodze z pierwszeństwem przejazdu. Jednocześnie zdaniem biegłego brak było podstaw do stwierdzenia, iż zachowanie pokrzywdzonego było nieprawidłowe i że pozostawało w związku z zaistniałym zdarzeniem. Biegły wskazał przy tym, iż ewentualne naruszenie przez kierującego samochodem marki P. zasad ruchu drogowego w postaci przejechania przez obszar wyłączony z ruchu, nie powodowałoby sytuacji zagrożenia dla

kierującego samochodem marki H., gdyż było ono zauważalne dla obwinionego. /k. 52-60, 67-68 opinia pisemna oraz ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego T. D./

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dowodach pozaosobowych w postaci: notatki urzędowej /k. 1-2 /, szkicu /k. 3/, protokołów użycia alkometru oraz protokołów oględzin /k. 4-7/, a także danych o wykroczeniach /k. 19/. W ocenie Sądu powyższe dowody pozaosobowe ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Obwinionemu zarzucone zostało popełnienie wykroczeń kwalifikowanych z art. 86 § 1 kw i art. 92 § 1 kw.

Zachowanie sprawcy naruszającego wskazany przepis art. 86 § 1 kw polega na niezachowaniu należytej ostrożności na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, czego następstwem jest spowodowanie zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego. Odpowiedzialności wykroczeniowej określonej w art. 92 § 1 kw dopuszcza się z kolei ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Zgodnie z przepisami Prawa o ruchu drogowym (art. 3) każdy uczestnik ruchu, jak i inne osoby znajdujące się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga –

szczególność ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przeczernego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze.

W świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, że obwiniony P. K. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw polegającego na niezastosowaniu się do znaku lub sygnału drogowego, albowiem w sposób zawiniony nie zastosował się do znaku drogowego A-7 (ustęp pierwszeństwa), czym naruszył dyspozycję art. 92 § 1 kw w zw. z § 5 ust. 5 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych. Nadto zachowanie obwinionego nosiło również znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, gdyż w wyniku opisanego powyżej postępowania nie ustąpił pierwszeństwa samochodowi marki P. (...) nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując uszkodzenie obu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Przy wymierzaniu obwinionemu kary, Sąd miał na uwadze dyrektywy wskazane w przepisie art. 33 kw oraz art. 9 § 2 kw. Wykroczenie z art. 86 § 1 kw zagrożone jest karą grzywny, natomiast wykroczenie z art. 92 § 1 kw zagrożone jest karą grzywny albo karą nagany. Zgodnie z dyspozycją wyrażoną w art. 9 § 2 Kodeksu Wykroczeń, jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. Wobec powyższego należało stwierdzić, iż przepisem, który przewiduje karę surowszą jest art. 86 § 1 kw.

Zgodnie z powyższą regułą, Sąd na podstawie art. 86 § 1 kw przy zastosowaniu art. 9 § 2 kw za zarzucone wykroczenia wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 400 zł.

W ocenie Sądu kara wymierzona obwinionemu jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości jego czynów i stopnia jego winy oraz pozwoli na osiągnięcie celów kary, tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania. Wymierzona kara uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Jednocześnie należało stwierdzić, iż Sąd nie widział możliwości

orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani – tym bardziej – odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego.

Mając na uwadze zasady słuszności, Sąd, stosownie do przepisów art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolnił obwinionego od opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji.